

سنجش روابط دفاعی ایران و چین در دوره ریاست جمهوری حسن روحانی

حمایت همه‌جانبه واشنگتن از صدام و همچنین کشورهای غربی و عربی در طول هشت سال جنگ علیه جمهوری اسلامی ایران، برجسته‌ترین رویدادی بود که باعث شد مقامات و تصمیم‌گیران در تهران، برای حفظ بقا و در راستای امنیت‌سازی، خود را ملزم به کسب توانمندی‌های کافی نظامی کنند و حداقل برای بازداشتن سایر کشورهای متخاصم از حمله و تجاوز دوباره، از یک سو در جهت اقتدار نظامی ملی گام بردارند؛ و از طرف دیگر، تلاش کنند با کشور چین به عنوان تنها عضو دائم شورای امنیت که امکان تعامل سیاسی و خرید تسلیحات از آن وجود داشت، مناسبات خود را به سطح راهبردی گسترش دهند. نیاز رو به افزایش چین به منابع انرژی فسیلی، عدم وجود پیشینه منفی در مناسبات تاریخی ایران و چین و همچنین طرح دکترین نگاه به شرق در سیاست خارجی ایران به همراه مخالفت چین با سیاست‌های یک‌جانبه‌گرایانه آمریکا پس از جنگ سرد، از جمله عواملی هستند که ظاهراً قابلیت ارتقای روابط دفاعی و راهبردی ایران و چین را برای تصمیم‌گیران در تهران میسر و امکان‌پذیر می‌سازند.

مسعود رضائی (دکتری روابط بین‌الملل دانشگاه آزاد اسلامی واحد اصفهان) و سعید وثوقی (استادیار روابط بین‌الملل دانشگاه اصفهان) در مقاله‌ای به سنجش روابط دفاعی ایران و چین در دوره ریاست جمهوری حسن روحانی پرداخته‌اند. در چکیده این مقاله آمده است:

امضای برجام که به نگرانی‌های بین‌المللی در مورد برنامه هسته‌ای ایران پایان داد، به پیش‌بینی‌های فزاینده‌ای در مورد آینده روابط دفاعی ایران و چین منجر شده است. از همین رو، پرسش اصلی مقاله بر این پایه استوار است که فضای پس از توافق هسته‌ای برای روابط ایران و چین در قلمرو نظامی دربردارنده چه ابعاد و ویژگی‌هایی است؟ آیا این تحول منجر به ارتقای روابط به سطح راهبردی میان دو کشور خواهد شد و شاهد مناسبات جدید دفاعی میان دو طرف خواهیم بود؟ در پاسخ، اشاره می‌شود که فضای پس‌ابرجام، صرفاً متضمن ایجاد نظامی جدید در روابط دو کشور است که با مجموعه‌ای از فرصت‌ها و توافقات، تنها سلسله مشارکت‌های راهبردی دوجانبه را مستحکم‌تر کرده و قادر است به نظم جدید در روابط دو کشور دوام بخشد؛ و این الزماً به معنای اتحاد راهبردی نیست. از همین رو، تأکید می‌شود که به با وجود متغیرهایی چون ایالات متحده آمریکا، عربستان سعودی و اسرائیل، و همچنین به جهت تفاوت در اولویت‌ها و تفاوت در نیازهای دو کشور در سطوح کلان مورد اشاره، روابط نظامی و دفاعی دو کشور پیشرفت چندانی به خود نخواهد دید.

برای دریافت متن کامل این مقاله از لینک دانلود زیر استفاده کنید.